

Ve skutečnosti bude vždy existovat napětí mezi jádrem a periferií, tím pádem budou vždy probíhat konflikty a vždy se budou odehrávat dějiny.

Autor: Jan Procházka

Pokud by všechny státy světa měly stejné podmínky k podnikání, stejnou kupní sílu, stejnou geografii, stejné obyvatelstvo, rovný přístup k oceánu, k mezinárodnímu obchodu, ke zdrojům, nerostným surovinám a dopravním koridorům, pokud by všechny státy měly podobnou rozlohu, polohu, přirozené hranice, síť splavných řek i stejné dějiny, nebyl by k násilí žádný jiný důvod než čirá zlovůle. Problém je v tom, že pevniny, oceány, zdroje a koridory jsou a vždy budou na zemi rozloženy nerovnoměrně.

Důsledkem toho bude mít každý stát vždy nutně jiné zájmy a tyto zájmy se budou dostávat do konfliktů z povahy samotného rozložení pevnin. Údělem vladaře je zajišťovat prosperitu a bezpečnost svého státu – a zde se vladař nutně dostává do konfliktu s jinými státy. Nemá smysl podávat mravní hodnocení skutečnosti, že vladaři vedou války, jakkoliv je to tragické, žádný člověk na světě (až na patologické výjimky) nepáchá nemravnosti z nějaké niterné touhy ubližovat ostatním. Pokud bychom chtěli vysvětlovat svět tak, že jeden vladař je dobrý, zatímco druhý zlý, nutně bychom museli dospět k názoru, že zlí jsou z principu všichni vládcí kromě toho, jehož *Království není z tohoto světa*. Nehledejme v dynamice dějin dobrých ani zlých, protože každý vladař prostě dělá to, co považuje za dobré pro svůj stát, a dělá to přes všechny možné chyby a omyly tak, jak podle svého přesvědčení nejlépe umí.

To, co je však pro mě těžko snesitelné, je ničím naprosto nebrzděné přesvědčení Hegemona,

že to, co je dobré pro něho samotného, je dobré pro celý svět; přesvědčení ústící do neobyčejného pokrytectví. V Hegemonově teologii se od Reaganových dob svět rozpadá na „říši dobra“ a „říši zla“. Co jiného vyjadřuje pojem „osa zla“ ražený Georgem Bushem? 1] Mentalita Hegemona se v zásadě neliší od **Islámského státu** neblahé paměti, v jehož ideologii se svět rozpadá na *dár al islám* – země, kde už je wahhábistický režim zaveden, a *dár al harb*, kde zaveden teprve bude. (Snad proto si Američané tak dobře rozumějí se Saúdý.) Hegemon vnímá mezinárodní vztahy jako **rovnici s nulovým součtem**. Jakmile Dobro vyklidí nějaký prostor, třeba Afghánistán nebo Irák, vzniklá mezera se v představách Hegemona ihned samovolně vyplňuje Zlem. Z toho důvodu Dobro nesmí ani na okamžik polevit. Musí buď slavně zvítězit jako v Jugoslávii či Kuvajtu, nebo konflikty se Zlem eskalovat až po hrozbu vypuknutí jaderné války. A jakmile Zlo v chvilkové slabosti v nějakém prostoru zakolísá, dejme tomu v Gruzii, je Dobro povinováno do této skuliny ihned skočit.

Můžeme se třeba v této souvislosti ptát, proč Hegemon tolik nenávidí Írán, ač k tomu nemá žádný objektivní důvod. Snad je to ona mentalita sběratele známek, který v 90. letech sesbíral skoro všechny státy planety, ale jen ten jeden, poslední, mu do sbírky chyběl. To jsou přesně oni, „darebácké státy“ – pojem, nad kterým hodno se zamyslet. Darebácké státy páchají svá darebáctví „schválně“. Především tím, že **pouhou svou existencí** „ohrožují světový mír“. Světový mír nebo něčí světovládu?

Náboženstvím Hegemona je **liberální ekonomie**, nauka prosazená s obrovskou autoritou v 90. letech, **kterou chápou její vyznavači jako přírodní vědu**, asi jako když staří Árijci nazývali své náboženství plné komplikovaných obětních rituálů a obřadného zaklínání *Véda* – čili *Věda*. Podle stranické dogmatiky je světová hegemonie či lépe řečeno globální predátorská hierarchie s Amerikou **na vrcholu potravního řetězce** přirozená a nutná, protože co se děje z přirozenosti, děje se nutně. Zároveň je dobrá a mravná, protože v protestantské etice je za mravné považováno to, co je „v souladu s přirozeností“. Toto náboženství má vlastní eschatologii – nauky Francise Fukuyamy o konci dějin a nástupu tisíciletého království věčného liberalismu. V 90. letech chyběl jen krůček k dosažení nirvány a nanebevzetí – žel vždycky se našel nějaký stát, který „schválně škodil“.

Ve skutečnosti bude vždy existovat napětí mezi jádrem a periferií, tím pádem budou vždy probíhat konflikty a vždy se budou odehrávat dějiny. Vládcí suverénních států budou vždy prosazovat zájmy rámující naše pinožení a hemžení na planetě. Věřím tomu, že řadě případů zároveň **je možné** konflikty řešit mírovou cestou – uzavřením dohod, pronájmem přístavů, postavením průplavů nebo železničních koridorů, což by mělo být dnes díky pokrokům v technologii i jednodušší než kdy dřív. Hegemonův sen o udržení globální nadvlády nekonečnými válkami však tyto snahy výrazně komplikuje.

Poznámka

1] „Vyzývám vás, abyste se ve svých debatách o návrzích na zmrazení jaderných zbraní vyvarovali pokušení (...) ignorovat agresivní záměry říše zla (...), a tím se vyvázat z boje mezi správným a špatným a mezi dobrem a zlem.“ prohlásil Ronald Reagan r. 1983.

Psáno pro Dělský potápěč

Poznámka DP

K tématu rovněž Carl Schmitt v **Teorii partyzána** a **Pojmu politična**. Zde pouze shrnujeme:

Zatímco klasické válečné právo zná jasná rozlišení mezi nepřítelem a zločincem, kombatanaty a nekombatanaty atd., takže válka mezi státem a jiným státem je vedena jako válka pravidelných armád států, válka mezi suverénními nositeli *jus belli*, kteří se i ve válce respektují jako nepřátelé a nediskriminují se navzájem jako zločinci, v mezinárodním právu ženevské poválečné politiky Spojených národů (díky osobnímu Célinovu nasazení známe trochu ty pány jako „Yudenzweck“, „Mosaic“ či „Moise“) se útočník v mezinárodním právu stává tím, čím je v trestním právu delikvent, pachatel, zločinec. Tuto kriminalizaci a připsání zločinného statutu útoku a útočnickovi považovali právníci ženevské poválečné politiky za právní pokrok v oblasti mezinárodního práva. Hlubší smysl všech takových snah o definici útočníka a o precizaci skutkové podstaty útoku však spočívá v tom, zkonstruovat nepřítele... Zločince. Kriminalizace nepřítele pak umožňuje dikci, jakou už několik let slyšíme proti Rusku a idioti (v politickém smyslu) ji jen opakují.

O tom, proč se dnes instituce odvolávají vždy na „právo“ namísto k „zákonu“, o rozdílech mezi legalitou a legitimitou již sám Schmitt.

Ostatně liberalistické pokrytectví začíná přejmenováním „ministerstva války“ Ludvíka XVI. na „ministerstvo obrany“.